

Kresťanstvo a islam – boj o dušu Európy

William Kilpatrick

14. júla 2020 ✝ Spoločnosť ✝ Islam

Motto: Keď ignorujeme hrozbu, hrozba neprestane existovať. Predstieranie, že hrozba neexistuje, nie je stratégia, alebo kapitulácia.

Kresťania v moslimskom svete sú vystavení veľkému prenasledovaniu. Niekde sú dokonca na pokraji vyhynutia. Budú raz kresťania v Európe v podobnej situácii ako v Egypte, Pakistane, Iraku? To závisí od toho, či sa prebudia a budú brániť svoju slobodu, kým ešte môžu.

Prenasledovanie kresťanov (a tiež všetkých nemoslimov) enormne vzrástlo v posledných rokoch. Jeden z dôvodov: Západ, nerozumejúc islamu, pomohol rozpútať **antagonizmus proti nemoslimom**, ktorý je PODSTATOU moslimskej viery (áno, je to tak, dobre čítate: antagonizmus proti nemoslimom je PODSTATOU islamu).

V 20. storočí despotické režimy na Strednom východe a v iných moslimských krajinách pôsobili ako zadržavacia sila násilnejších prejavov islamu. Zvrhnutím iránskeho šacha v roku 1979 sa však situácia začala meniť. Sekulárni despoti boli postupne odsunutí a tradičný islam začal dvíhať hlavu. Západ podporoval zvrhnutie týchto autokratických režimov v supernaivnom presvedčení, že demokracia vyústi do Arábskej jari.

Suvisiaci článok

Porozumie? islamu I.

K tomu však po zvrhnutí šacha v Iráne, Hussenia v Iraku, Mubaraka v Egypte, Khadafiho v Lýbii nedošlo. Kresťania tam prežívajú nočnú moru bitia, únosov, znásilnení, väznení a mučení, podpaľovania kostolov. Západná ignorancia islamu síce nie je jedinou príčinou ničenia kresťanov v islamských krajinách, ale **výrazne k nemu prispela.**

Ako hovorí starozákonný prorok:

(Ozeáš 4:6) Môj ľud hynie, lebo nemá poznania.

K základnému poznaniu islamu patrí informácia, že islam požaduje **podrobenie si ostatných náboženstiev**. (Ľudia tomu veľmi neveria, pretože médiá túto stránku islamu zamlčujú a na tzv. medzináboženských dialógoch o tom imámovia nehovoria). Okrem toho už pri zbežnom čítaní koránu je jasné, že typickou črtou islamu je výslovné **pohrdanie nemoslimami**.

Jedným z hlavných dôvodov, prečo Západ ignoruje tieto skutočnosti je to, že sú v protiklade, v konflikte s jeho najpreferovanejšou vierou: **vierou v ohromné dobrodenia kultúrnej diverzity**. Podľa tejto viery (lepšie povedané ideológie) rozdiely medzi ľuďmi (kultúrami, národmi) sú len povrchné – zdanlivé. Takže hoci islam vyzerá byť iný, v skutočnosti je rovnaký ako ostatné náboženstvá.

To, čo vyzerá byť ako rozdiel, je iba nedorozumenie a všetky fakty, ktoré tomuto nezodpovedajú, sú ignorované alebo zatlačané do úzadia. Preto všetky krutosti páchané moslimami proti kresťanom sú dôsledne ignorované a keď sa už nedajú ignorovať, tak sú deformovane podané ako “strety medzi

moslimami a kresťanmi” (čiže 1:1 alebo *fifty-fifty*), alebo sa začne vyťahovať argumentácia: “veď aj kresťania toho veľa popáchali v minulosti”.

Keď však budeme tieto veci ignorovať, problémy kresťanov v moslimských krajinách sa ľahko môžu stať našimi problémami.

Starostlivo chránená ignorácia

Dnes v Kanade a v niektorých európskych krajinách vyjadriť sa kriticky o islame je trestný čin (*hate crime*). Médiá, súdy, akademická obec a politici túto realitu cieľavedome zastierajú. Je to aj dôsledok tzv. *group think* žurnalistov, kde niektoré myšlienky sa akosi automaticky prijímajú a druhé vylučujú. Mnohí **veria islamskej propagande, pretože táto sa perfektne zhoduje s ich myšlienkovým svetom.**

Rifqa Barry – kresťanka, dievča **konvertitka z islamu**, ktorá utiekla z domu, pretože ju rodičia chceli zabiť, novinárom s plačom hovorila: „ Vy tomu jednoducho nerozumiete. Islam je čosi úplne iné, než si myslíte...Ja bojujem o svoj život a vy to nechápete!!!”

Keby títo novinári boli riadne robili svoju prácu, zistili by, že medzi moslimskými učencami je **jednoznačný konsenzus** o tom, že apostatov treba zabiť.

Novinári však radšej opísali tento príbeh podľa svojich mentálnych schém. Ako dievča utieklo z domu, pretože sa nepohodlo s rodičmi.

Je pozoruhodné, že aj takmer dvadsať rokov po 9/11 je potrebný budičiek. Väčšina ľudí však ešte nepochopila supermacistický charakter islamu (presvedčenie, že moslimovia sú nadradení ostatnému ľudstvu) a už vôbec nie hrozbu, akú predstavuje.

Žiaľ aj mnoho kresťanov ignoruje rozdiely medzi islamom a kresťanstvom. Islam definuje svoju duchovnú identitu **na kategorickom odmietnutí základných kresťanských práv**, ale toto sa nedozvieme zo žiadnych cirkevných dokumentov, ani z prejavov prelátov, ani z medzináboženských dialógov. Namiesto toho, aby informovali svoje ovečky, že islam odmieta Krista a **požaduje od moslimov, aby pracovali na podrobení kresťanov**, mnoho kresťanských lídrov radšej zdôrazňuje to spoločné, čo moslimovia a kresťania majú.

Napr. deklarácia II. vatikánskeho koncilu *Nostra aetate* sa zameriava výlučne na podobnosti medzi moslimami a kresťanmi. Tento prístup bol v súlade s duchom zmeny a otvorenosti, ktorý bol typický pre koncil. Okrem toho zdá sa, že zodpovedal vtedajšej situácii moslimského sveta, kedy **militantná stránka islamu bola zatlačená do úzadia vďaka silnej kontrole sekulárnych vládcov.** Teraz však to vyzerá, že islamský svet, ako ho koncilovní otcovia poznali, bol iba úchylkou – krátkym dočasným odbočením z cesty vyznačenej Muhammadom, ktorý striktne požadoval, aby moslimovia celý svet podrobili Allahovi.

Málo známe sú kritické slová pápeža Benedikta XVI o nedostatkoch *Nostra Aetate*:

„V precíznom a **neobyčajne rozsiahlom dokumente** sa otvorila téma, ktorej význam v tej dobe nebolo možné predvídať. (...)

Pri pozornom čítaní sa **v tomto, inak pozoruhodnom texte, objavujú nedostatky.**

Hovorí o náboženstve iba pozitívne, nevšíma si však jeho zvrátené a deformované podoby, ktoré sú z historického aj teologického hľadiska nesmierne dôležité.

*Práve preto kresťanská viera **vždy mala kritický postoj k ostatným náboženstvám...***

Ešte v šesťdesiatych rokoch minulého storočia sa sekularizovaní Egypťania mohli smiať spolu s prezidentom Násirom, ktorý im pred veľkým publikom hovoril o požiadavke jedného vodcu Moslimského bratstva, aby zaviedol povinné nosenie *hidžabu*. Násir na to: “Pane, vy neviete prinútiť svoju dcéru, aby ho nosila a chcete, aby som ja k tomu donútil desať miliónov žien?” Násirova poznámka vtedy vyvolala veľký smiech a aplauz. Dnes však nosenie *hidžábu* v Egypte už vôbec nie je na smiech.

Mnoho kresťanov dúfa, že spolu s moslimami môžu bojovať proti ateizmu a agresívnemu sekularizmu, ale **duch spolupráce a vzájomného rešpektu je islamským náboženským vodcom cudzí**. Situácia, aká prevažovala v čase Druhého vatikánskeho koncilu, rýchlo mizne a dnes je už zväčša minulosťou. Tvár islamu, ktorú dnes prezentuje, sa veľmi podobá supremacistickému náboženstvu, ktoré kedysi ohrozovalo kresťanstvo.

Tolerancia musí byť vyvážená spravodlivosťou a spravodlivosť požaduje, aby kresťania mali vytvorený celkový obraz o islame – ak už pre nič iné, tak preto, lebo **ich prežitie môže závisieť od tohto poznania**.

Hlboké rozdiely medzi dvomi náboženstvami.

Keďže džihád NIE JE vnútorný duchovný boj, ako sa im to snažia nahovoriť, **ale vážna povinnosť podrobovať si nemoslimov**, západní kresťania sú žalostne nepripravení na to, čo sa už deje kresťanom v Egypte, Iraku, Iráne, Pakistane, Malajzii, Indonézii, Nigérii a Sudáne.

Byť pripravený = byť informovaný.

Nájsť však informácie o islame je veľmi náročné, pretože cirkevné zdroje sú stručné a neúplné. Katechizmus Katolíckej cirkvi – 44 slov o moslimoch (nie islame!) aj to bez výstrahy a upozornenia iba s upokojujúcim uistením “spolu s nami uctievaajú jedného milosrdného Boha”. Nuž áno, korán spomína Boha ako “milosrdného”, ale jeho chápanie tohto slova **je veľmi svojské**. Napr. stredoškolské učebnice v Saudskej Arábii obsahujú návod ako amputovať ruku a nohu zlodejom podľa Koránu (5:33, 5:38). Amputácie v Saudskej Arábii sa konajú každý týždeň na verejných námestiach. Toto je prokrusteovské riešenie. Ale aj kresťania majú svoj prokrusteovský problém. Vytvorili si totiž zvyk vtesnávať islamské články viery do posteľe známych a pohodlných formátov (predpokladov) kresťanskej viery.

Prehnané zdôrazňovanie tolerancie a senzitivity vedie k nebezpečnej vedomostnej medzere pre kresťanov. Okrem toho, **keď kresťania postavia toleranciu nad spravodlivosť, škodia nielen sebe, ale aj moslimom**. Kresťania sa musia položiť otázku, či súčasný zmierlivý prístup k islamu **je spravodlivý aj voči tým moslimom**, ktorí trpia pod barbarskosťou šarie. Majú kresťania viac dbať na to, aby sa nedotkli citlivosti niektorých moslimov, alebo má im ležať na srdci osud mužov, žien a detí, ktorí sú utláčaní islamom?

Je najvyšší čas zahodiť sebauspokojenie a začať hlbšie uvažovať o tom, čo je islam a čo nám hrozí, keď dovoľíme, aby zapustil korene v našich spoločnostiach.

Je paradoxné, že naša spoločnosť, ktorá verí v zmenu, trvá na nemennosti presvedčenia. Pretože si myslíme, že moslimské presvedčenie je nemenné, nikdy nám ani nenapadne predostrieť, že by sa malo zmeniť.

Je však na čase zmeniť kurz. Každá adekvátna odpoveď na islamskú hrozbu bude od nás požadovať, aby sme tlačili na moslimov, aby uvažovali o svojej viere na najzákladnejšej úrovni.

Mnohí kritici islamu sa vyhýbajú hlavnej otázke v prospech otázok druhoradých. Druhoradou otázkou je: je islam náboženstvom mieru?: Prvoradou otázkou je však: Dostal Muhammad zjavenie od Boha?

Pretože hlavnou silou stojacou za islamskou agresiou je islamská teológia, nemôžeme si dovoliť zaobchádzať s islamskou teológiou ako s nejakým chráneným druhom. Je paradoxné, že najlepší spôsob ako zaistiť mier a zároveň preukázať lásku k moslimom, je **zasadiť im do hláv pochybnosti o islame**. Zároveň však **musíme mať niečo lepšie, čo by sme im ponúkli**.

Podľa knihy Christianity, Islam and Atheism: The Struggle for the Soul of the West preložené s miernymi úpravami textu a s aktualizovaním niektorých informácií, zverejnené so súhlasom autora.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/krestanstvo-a-islam-boj-o-dusu-europy/>